

Terwijl mijn neus diep graaft in de oksel van Jeffrey en ik mijn nek zo stijf mogelijk houd, stel ik me voor hoe het zou zijn om de komende jaren fulltime te worstelen. Elke dag rondjes lopen op de cirkelvormige mat, eindeloos worpen en grepen herhalen. Telkens andere oksels verkennen. En veel naar het buitenland waarschijnlijk, Turkije, Rusland. Want in Nederland sterft de worstelsport uit.

Ik train vanavond mee bij AAC Hercules in Amsterdam Osdorp, vroeger een grote worstelclub. 'Er lopen hier mannen rond die nog met Anton Geesink hebben gewerkt, zegt instructeur Jan Valk. Maar nu de worstelaars langzaam verdwijnen zijn er ook bokkers bijgekomen. Vrouwen zijn er niet. 'Jammer, ze zouden van harte welkom zijn', zegt Jan.

Tien oudere, gedrongen mannen en ik rennen rond. 'Draaien!' blaft Jan. Iedereen draait. 'Hinkelen!' iedereen gaat hinkelen. 'Opdrukken!' We volgen zijn bevelen als bange soldaten op. Ik houd mijn hijgen in. Maar dan wordt de warming-up soft. Wijdbeens strekken we onze armen zijwaarts en voorwaarts. Onze tenen gepunt. Het is nog net geen *port-de-bras*, maar verder is dit net ballet. We duwen onze benen gestrekt tegen onze neus. Ik geneer me, er zit een gaatje in mijn joggingbroek, juist in het kruis. Maar vooral omdat ik mijn been veel hoger houd dan de mannen.

Laat ik me even fysiek aan u voorstellen, de tekening hierboven is beperkt. Ik ben tamelijk klein, 167 cm en weeg 55 kilo. Te zwaar om zonder eetstoornis ballerina te worden, te licht om daarover te mopperen. Ik doe allang niet meer aan ballet maar op een warme dag kan ik nog makkelijk in een spagaat zakken. Het is nooit bij me opgekomen om te gaan worstelen. Misschien moet je daarvoor uit een worstelfamilie komen.

'Worstelen lijkt op ballet', zegt Jan, als we klaar zijn met de warming-up. 'Ons doel is natuurlijk anders: wij willen de tegenstander met de schouders op de vloer drukken. Maar voor beide sporten is kracht nodig, lenigheid en souplesse.' Brandweerman en worstelaar Jeffrey knikt. 'Daarom sterft worstelen uit', zegt hij. 'Het is te moeilijk.' Jan zegt: 'En omdat de mensen willen boksen.'

We gaan de basisgrepen doen. Mijn hand moet onder de arm van Jeffrey door, ik moet mijn rug in zijn buik draaien, lepeltje-lepeltje, en hem vervolgens over mijn schouder op de grond werpen. Koortsachtig denk ik na over links en rechts, onderarms of bovenarms en de route van mijn voeten. Het Zwanenmeer is er niets bij. 'Ik zeg het niet omdat je een stukkie schrijft', zegt Jan. 'Maar je hebt aanleg.'

Mijn gedachten slaan op hol. Het zou toch een giller zijn om eens naar de Olympische Spelen te gaan. En daar een aardig verslag over schrijven. Misschien redt dat de Nederlandse worstelsport van uitsterven. Komen er naast de vergeelde wedstrijdfoto's in het Herculesclubhuis weer frisse lijsten met namen. Van het handjevol vrouwelijke worstelaars in Nederland word je natuurlijk zo kampioen. Stil oefen ik vast wat interviews met Mart Smeets.

We zijn nu klaar voor een partijtje. Zes minuten. 'Dan weet je echt wat worstelen is', zegt Jan. Ik tegen Jeffrey. Hij geeft me een hand. En dan lig ik op de grond. Jan klapt driftig. 'Nu jij!' Ik sta op, draai even om mijn as. O ja, daar staat Jeffrey. Ik steek mijn arm onder zijn schouder en wil draaien. 'Andere kant op!' Instappen en werpen. Jeffrey staat onmiddellijk op en pakt me klemvast beet. Mijn gezicht in zijn schouder. Ik kan alleen nog maar met mijn benen spartelen. Dan laat hij los. Direct duw ik hem omver en druk zijn bovenlichaam tegen de grond. Het zweet stroomt over mijn gezicht, mijn spieren trillen. Jeffrey tilt me op en werpt me dan met een doffe dreun op de ronde mat. Ik hijg zwaar. 'Stop maar', zegt Jan. God zegene Jan, denk ik. Hij klokt. 'Anderhalve minuut.'

Misschien is Londen 2012 wat optimistisch. Eens zien of worstelen in 2016 nog leeft.